

K J S

King James bibeln på svenska
[Markus evangelium]

Kapitel 1

1 Början av Jesu Kristi evangelium, Guds Son;

2 Såsom det är skrivet hos profeterna, Se, jag sänder min budbärare framför ditt ansikte, som skall bereda din väg framför dig.

3 Rösten av en ropande i ödemarken, Förbered ni Herrens väg, gör hans stigar raka.

4 Johannes döpte i ödemarken, och predikade sinnesändringens dop för befrielse från synder.

5 Och hela Judeens land gick ut till honom, och de från Jerusalem, och blev alla döpta av honom i floden Jordan, erkännande sina synder.

6 Och Johannes var klädd i kamelhår, och med ett läderbälte runt sina höfter; och han åt gräshoppor och vildhonung;

7 Och predikade, sägande, Det kommer en *som är* mäktigare än jag efter mig, vars skosnören jag inte är värdig att böja mig ner och knyta upp.

8 Förvisso har jag döpt er med vatten: men han skall döpa er med den Helige Anden.

9 Och det skedde vid den tiden, att Jesus kom från Nasaret i Galileen, och blev döpt av Johannes i Jordan.

10 Och genast kommande upp ur vattnet, såg han himlarna vara öppnade, och Anden som en duva kommande ner över honom:

11 Och det kom en röst från himlen, *sägande*, Du är min älskade Son, i vilken jag har mitt välbehag.

12 Och genast driver Anden honom in till ödemarken.

13 Och han var där i ödemarken *i* fyrtio dagar, frestad av Satan; och var bland de vilda djuren; och änglarna tjänade honom.

14 Efter att nu Johannes blev satt i fängelse, kom Jesus in till Galileen, predikande Guds rikets evangelium,

15 Och sägande, **Tiden är uppfylld, och**

Guds rike är nära: ändra sinne, och tro evangeliet.

16 Då han nu vandrade vid den Galileiska sjön, såg han Simon och hans bror Andreas kastande ut ett nät i sjön: ty de var fiskare.

17 Och Jesus sa till dem, **Följ ni mig, och jag kommer göra er till människofiskare.**

18 Och genast övergav de sina nät, och följde honom.

19 Och när han hade gått en bit därifrån, såg han Jakob, Sebedeus son, och hans bror Johannes, vilka också var i båten reparerande sina nät.

20 Och genast kallade han dem: och de lämnade sin far Sebedeus vid båten med de lejda tjänarna, och gick efter honom.

21 Och de gick till Kapernaum; och genast på sabbatsdagen gick han in till synagogan, och undervisade.

22 Och de häpnade över hans doktrin: ty han undervisade dem såsom en som hade auktoritet, och inte såsom de skriftlärd.

23 Och i deras synagoga fanns en man med en oren ande; och han ropade ut,

24 Sägande, Låt *oss* vara; vad har vi med dig att göra, du Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss? Jag känner dig vem du är, du Guds Helige.

25 Och Jesus tillrättavisade honom, sägande, **Tig, och kom ut ur honom.**

26 Och när den orene anden hade slitit i honom, och ropat med hög röst, *så* kom han ut ur honom.

27 Och alla häpnade, så att de frågade ibland sig själva, sägande, Vad är detta? Vilken ny doktrin *är* detta? Ty med auktoritet befäller han även de orena andarna, och de lyder honom.

28 Och genast spreds ryktet ut om honom över hela området runt omkring Galileen.

29 Och så snart de kom ut från synagogan gick de in till Simon och Andreas hus, med Jakob och Johannes.

30 Men Simons svärmor låg sjuk i en feber, och genast berättar de för honom

om henne.

31 Och han kom och tog henne vid handen, och reste upp henne; och genast lämnade febern henne, och hon betjänade dem.

32 Och på kvällen, när solen hade gått ner, hämtade de till honom alla som var sjuka, och dem som var besatta av demoner.

33 Och hela staden var församlad vid dörren.

34 Och han helade många som var sjuka i olika sjukdomar, och kastade ut många demoner; och tillät inte demonerna att tala, eftersom de kände honom.

35 Och på morgonen, stigande upp långt innan soluppgången, gick han ut, och begav sig till en enslig plats, och bad där.

36 Och Simon och de som var med honom följde efter honom.

37 Och när de hade funnit honom, sa de till honom, Alla *människor* söker efter dig.

38 Och han sa till dem, **Låt oss gå till de nästföljande städerna, att jag också må predika där: ty därför gick jag ut.**

39 Och han predikade i deras synagogor över hela Galileen, och kastade ut demoner.

40 Och en spetälsk kom till honom, bedjande honom, och fallande på knä för honom, och sägande till honom, Om du ska vilja, kan du göra mig ren.

41 Och Jesus, som kände medlidande, sträckte fram *sin* hand, och rörde honom, och säger till honom, **Jag vill; bli du ren.**

42 Och så fort han hade talat, försvann genast spetälskan från honom, och han blev renad.

43 Och han befallde honom strängt, och sände genast iväg honom;

44 Och säger till honom, **Se till att du inte säger något till någon: utan gå din väg, visa dig för prästen, och framför för din rening de ting som Moses befallde, till ett vittnesbörd för dem.**

45 Men han gick ut, och började att

berätta mycket *om detta*, och att sprida denna sak, så att Jesus inte längre öppet kunde gå in i staden, utan var utanför på ödsliga platser: och de kom till honom från alla håll.

Kapitel 2

1 Och efter *några* dagar gick han åter in till Kapernaum; och det ryktades att han var i huset.

2 Och genast samlade sig många, så att det inte fanns plats att ta in *dem*, nej, inte ens till dörren: och han predikade ordet till dem.

3 Och de kommer till honom, hämtande med sig en lam, som bars av fyra.

4 Och när de inte kunde komma nära honom på grund av trängseln, tog de bort taket där han var: och när de hade tagit bort *det*, sänkte de ner bädden som den lame låg på.

5 När Jesus såg deras tro, sa han till den lame, **Son, dina synder är dig förlåtna.**

6 Men det var vissa av de skriftlärdar, sittande där, och *som* tänkte i sina hjärtan, 7 Varför talar denne *man* hädelser så här? Vem kan förlåta synder utom Gud allena?

8 Och genast när Jesus såg i sin ande att de resonerade så i sig själva, sa han till dem, **Varför tänker ni dessa ting i era hjärtan?**

9 **Vilket är lättare att säga till den lame, *Dina synder är dig förlåtna*; eller att säga, *Res dig, och ta din bädd, och gå?***

10 **Men att ni må veta att Människosonen har makt på jorden att förlåta synder, (så säger han till den lame,)**

11 **Jag säger till dig, Stig upp, och ta din bädd, och gå din väg till ditt hus.**

12 Och genast stod han upp, tog upp bädden, och gick inför dem alla; så att alla häpnade, och prisade Gud, sägande, Vi har aldrig sett något liknande.

13 Och han gick ut igen nära sjön; och

hela folkhopen kom till honom, och han undervisade dem.

14 Och medan han passerade förbi, såg han Levi, Alfeus *son*, sittande vid tullhuset, och sa till honom, **Följ mig.**

Och han reste sig och följde honom.

15 Och det skedde, att, medan Jesus satt till bords i hans hus, satt också många publikaner och syndare tillsammans med Jesus och hans lärjungar: ty många var där, och de följde honom.

16 Och när de skriftlärda och Fariseerna såg honom äta med publikaner och syndare, sa de till hans lärjungar, Hur kommer det sig att han äter och dricker med publikaner och syndare?

17 När Jesus hörde *detta*, säger han till dem, **De som är friska har inget behov av läkaren, utan de som är sjuka: jag kom inte för att kalla de rättfärdiga, utan syndare till sinnesändring.**

18 Och Johannes och Fariseernas lärjungar brukade fasta: och de kom och sa till honom, Varför fastar Johannes och Fariseernas lärjungar, men dina lärjungar fastar inte?

19 Och Jesus sa till dem, **Kan brudkammarens barn fasta, medan brudgummen är hos dem? Så länge som de har brudgummen hos sig, kan de inte fasta.**

20 Men dagarna kommer komma, när brudgummen ska tas bort ifrån dem, och då kommer de fasta i de dagarna.

21 Ingen syr också ett stycke av nytt tyg på ett gammalt plagg: för annars tar det nya stycket, som fyllde upp, bort ifrån det gamla, och hålet blir värre.

22 Och ingen häller nytt vin i gamla flaskor: för annars spränger det nya vinet flaskorna, och vinet spills, och flaskorna kommer bli förstörda: utan nytt vin måste hällas i nya flaskor.

23 Och det skedde, att han gick igenom sädesfälten på sabbatsdagen; och hans lärjungar började, medan de gick, att

plocka axen.

24 Och Fariseerna sa till honom, Se, varför gör de det som är olagligt på sabbatsdagen?

25 Och han sa till dem, **Har ni aldrig läst vad David gjorde, när han hade behov, och hungrade, han, och de som var med honom?**

26 **Hur han gick in till Guds hus i översteprästen Abjatars dagar, och åt skådebröden, vilka är olagliga att äta utom för prästerna, och också gav åt dem som var med honom?**

27 Och han sa till dem, **Sabbaten blev gjord för människan, och inte människan för sabbaten:**

28 **Därför är Människosonen också sabbatens Herre.**

Kapitel 3

1 Och han gick åter in i synagogan; och det fanns en man där som hade en förtvinad hand.

2 Och de vaktade på honom, om han kommer hela honom på sabbatsdagen; att de kunde anklaga honom.

3 Och han säger till mannen som hade den förtvinade handen, **Stig fram.**

4 Och han säger till dem, **Är det lagenligt att göra gott på sabbatsdagarna, eller att göra ont? Att rädda liv, eller att döda? Men de teg.**

5 Och när han hade tittat sig omkring på dem med ilska, varande bedrövad över deras hjärtans hårdhet, säger han till mannen, **Sträck fram din hand.** Och han sträckte ut *den*: och hans hand blev återställd *och* frisk som den andra *handen*.

6 Och Fariseerna gick ut, och rådgjorde genast med Herodianerna mot honom, hur de skulle kunna förgöra honom.

7 Men Jesus drog sig undan med sina lärjungar till sjön: och en stor folkhop från Galileen följde honom, och från Judeen,

8 Och från Jerusalem, och från Idumeen, och från andra sidan Jordan; och dem runt Tyrus och Sidon, en stor folkmassa, när de hade hört vilka stora ting han gjorde, kom *de* till honom.

9 Och han talade till sina lärjungar, att en liten båt skulle hållas åt honom med anledning av folkhopan, att de inte skulle tränga honom.

10 Ty han hade helat många; så att de trängde sig in på honom att de skulle kunna vidröra honom, så många som hade plågor.

11 Och orena andar, när de såg honom, föll ner inför honom, och ropade, sägande, Du är Guds Son.

12 Och han befallde dem strängt att de inte skulle göra honom uppenbar.

13 Och han går upp till ett berg, och kallar till sig vilka han ville: och de kom till honom.

14 Och han tillsatte tolv, att de skulle vara med honom, och för att han skulle sända ut dem till att predika,

15 Och till att ha makt att hela sjukdomar, och till att kasta ut demoner:

16 Och Simon gav han tillnamnet Petrus;

17 Och Jakob, Sebedeus *son*, och Johannes, Jakobs bror; och han gav dem tillnamnet Boanerges, vilket betyder, Åskans söner:

18 Och Andreas, och Filippus, och Bartolomeus, och Matteus, och Tomas, och Jakob, Alfeus *son*, och Taddeus, och Simon Kanaaniten,

19 Och Judas Iskariot, vilken också förrådde honom: och de gick in till ett hus.

20 Och folkhopan samlade sig återigen, så att de inte ens kunde äta bröd.

21 Och när hans närmaste hörde *om det*, gick de ut för att ta hand om honom: ty de sa, Han är från sina sinnen.

22 Och de skriftlärda som kom ner från Jerusalem sa, Han har Beelsebub, och genom demonernas furste kastar han ut demoner.

23 Och han kallade dem *till sig*, och sa till dem i liknelser, **Hur kan Satan kasta ut Satan?**

24 **Och om ett rike ska bli splittrat mot sig självt, så kan inte det riket bestå.**

25 **Och om ett hus ska bli splittrat mot sig självt, kan inte det huset bestå.**

26 **Och om Satan motverkar sig själv, och är splittrad, kan han inte bestå, utan han har då nått sitt slut.**

27 **Ingen man kan gå in till en stark mans hus, och plundra hans tillhörigheter, om han inte först ska binda den starke mannen; och sedan skall han plundra hans hus.**

28 **Sannerligen jag säger till er, Alla synder skall bli människors söner förlåtna, hädelser, hur de än må häda:**

29 **Men han som skall häda mot den Helige Anden har aldrig förlåtelse, utan är i fara för evig förbannelse:**

30 Ty de sa, Han har en oren ande.

31 Där kom då hans bröder och hans mor, och, stående utanför, sände *de* efter honom, kallande *på* honom.

32 Och folkskaran satt kring honom, och de sa till honom, Se, din mor och dina bröder utanför söker efter dig.

33 Och han svarade dem, sägande, **Vem är min mor, eller mina bröder?**

34 Och han tittade runt på dem som satt kring honom, och sa, **Se min mor och mina bröder!**

35 **Ty vem än som ska göra Guds vilja, densamme är min bror, och min syster, och min mor.**

Kapitel 4

1 Och han började återigen att undervisa vid sjön: och där samlades till honom en stor folkmassa, så att han klev i en båt, och satt på sjön; och hela folkskaran var vid sjön på land.

2 Och han undervisade dem många saker genom liknelser, och sa till dem i sin undervisning,

3 Hör; Se, en såningsman gick ut för att så:
4 Och det skedde, medan han sådde, *att* somligt föll vid vägen, och himlens fåglar kom och åt upp det.
5 Och somligt föll på stenig mark, där det inte hade mycket jord; och det växte genast upp, eftersom det inte hade djup jord:
6 Men när solen var uppe, brändes det; och eftersom det inte hade någon rot, vissnade det bort.
7 Och somligt föll bland törnen, och törnena växte upp, och kvävde det, och det gav ingen frukt.
8 Och annat föll i god jord, och gav frukt som växte och tillökade; och bar, somligt trettio, och somligt sextio, och somligt hundra.
9 Och han sa till dem, Han som har öron att höra *med*, låt honom höra.
10 Och när han blev ensam, frågade de som var runt honom med de tolv honom *om* liknelsen.
11 Och han sa till dem, Åt er är det givet att känna Guds rikes mysterium: men åt dem som är utanför, görs alla *dessa* ting i liknelser:
12 Att seende, ska de se, och ska inte uppfatta; och hörande, ska de höra, och ska inte förstå: att de inte skulle bli konverterade, och *deras* synder *inte* skulle bli dem förlåtna.
13 Och han sa till dem, Förstår ni inte denna liknelse? Och hur skall ni då förstå alla *andra* liknelser?
14 Såningsmannen sår ordet.
15 Och dessa är de vid vägen, där ordet blir sått; men när de ska ha hört, kommer genast Satan, och tar bort ordet som blev sått i deras hjärtan.
16 Och dessa är de som blir sått på stenig mark likaså; som, när de ska ha hört ordet, genast mottar det med glädje;
17 Och har inte någon rot i sig, och står så endast en stund: sedan, när lidande

eller förföljelse uppstår för ordets skull, stöter de sig genast.
18 Och dessa är de som blir sått bland törnen; sådana som hör ordet,
19 Och denna världens omsorger, och rikedomens bedräglighet, och begären efter andra ting kommer in, *och* kväver ordet, och det blir ofruktsamt.
20 Och dessa är de som blir sått i god jord; sådana som hör ordet, och mottar *det*, och bär frukt, somliga trettiofalt, somliga sextio, och somliga hundra.
21 Och han sa till dem, Hämtar man ett ljus för att ställa *det* under en skäppa, eller under en säng? Och inte för att man ska sätta *det* på en ljushållare?
22 Ty det finns inget *som är gömt*, som inte ska manifesteras; inte heller blev något hemlighållet, utan att det skulle gå ut.
23 Om någon man har öron att höra *med*, låt honom höra.
24 Och han sa till dem, Beakta vad ni hör: med vilket mått ni mäter, det kommer mätas åt er: och åt er som hör kommer mer bli givet.
25 Ty han som ska ha, åt honom skall bli givet: och han som inte har, från honom skall också det som han har tas bort.
26 Och han sa, Så här är Guds rike, som om en man skulle kasta säd över marken;
27 Och skulle sova och stå upp natt och dag, och säden skulle gro och växa upp, han vet inte hur.
28 Ty jorden frambringar frukt av sig själv; först bladet, sedan axet, därefter det fulla kornet i axet.
29 Men när frukten ska komma fram, sänder han genast in lien, eftersom skörden är kommen.
30 Och han sa, Vad ska vi likna Guds rike vid? Eller med vilken jämförelse ska vi jämföra det?
31 *Det är* likt ett senapskorn, som, då det ska bli sått i jorden, är mindre än

alla frön som finns på jorden:

32 Men när det ska bli sått, växer det upp, och blir större än alla kryddväxter, och skjuter ut stora grenar; så att himlens fåglar kan bo under dess skugga.

33 Och med många sådana liknelser talade han ordet till dem, såsom de förmådde att höra *det*.

34 Men utan en liknelse talade han inte till dem: och när de var ensamma, uttydde han allting för sina lärjungar.

35 Och samma dag, när kvällen kom, säger han till dem, **Låt oss passera över till den andra sidan.**

36 Och när de hade sänt iväg folkhopen, tog de med honom i båten som han var. Och med honom var också andra små båtar.

37 Och en väldig stormvind uppstod, och vågorna slog in i båten, så att den nu var full.

38 Och han var i båtens akter, sovande på en kudde: och de väcker honom, och säger till honom, Mästare, bryr du dig inte om att vi förgås?

39 Och han reste sig, och tillrättavisade vinden, och sa till sjön, **Frid, var stilla.** Och vinden upphörde, och ett stort lugn uppstod.

40 Och han sa till dem, **Varför är ni så rädda? Hur kommer det sig att ni inte har någon tro?**

41 Och de var förskräckta, och sa till varandra, Vilken slags man är denne, att till och med vinden och sjön lyder honom?

Kapitel 5

1 Och de kom över till andra sidan sjön, till Gadareernas område.

2 Och när han hade stigit ur båten, mötte honom genast en man med en oren ande från gravarna,

3 Som hade *sin* boplats bland gravarna; och ingen man kunde binda honom, nej,

inte *ens* med kedjor:

4 Ty han hade många gånger blivit bunden med bojor och kedjor, och kedjorna hade blivit sönderslitna av honom, och bojorna sönderslagna: inte heller kunde någon *man* tämja honom.

5 Och alltid, natt och dag, var han i bergen, och bland gravarna, ropande, och skärande sig själv med stenar.

6 Men när han såg Jesus långt bortifrån, sprang han *fram* och tillbad honom,

7 Och ropade med hög röst, och sa, Vad har jag med dig att göra, Jesus, *du* den högste Gudens Son? Jag vädjar *till* dig vid Gud, att du inte ska plåga mig.

8 Ty han sa till honom, **Kom ut ur mannen, *du* orene ande.**

9 Och han frågade honom, **Vad är ditt namn?** Och han svarade, sägande, Mitt namn *är* Legion: ty vi är många.

10 Och han bad honom mycket att han inte skulle sända iväg dem ifrån trakten.

11 Nu fanns där nära bergen en stor svinjord betande.

12 Och alla demonerna bad honom, sägande, Sänd in oss till svinen, att vi må gå in i dem.

13 Och genast gav Jesus dem tillåtelse. Och de orena andarna for ut, och gick in i svinen: och hjorden rusade nerför en brant ner i sjön, (de var ungefär två tusen;) och drucknade i sjön.

14 Och de som betade svinen flydde, och berättade *det* i staden, och i området. Och de gick ut för att se vad det var som hade skett.

15 Och de kommer till Jesus, och ser honom som var besatt av demonen, och *som* hade legionen, sittande, och klädd, och vid sina sinnen: och de blev rädda.

16 Och de som såg *det* berättade för dem vad som skedde med honom som var besatt av demonen, och *också* om svinen.

17 Och de började att be honom att gå bort från deras gränsområde.

18 Och när han steg i båten, bad han, som hade varit besatt av demonen, honom om

att han skulle kunna *få* vara hos honom.
19 Men Jesus tillät honom inte, utan säger till honom, **Gå hem till dina, och berätta för dem vilka stora ting Herren har gjort för dig, och hur han har förbarmat sig över dig.**
20 Och han gav sig av, och började i Dekapolis att ropa ut vilka stora ting Jesus hade gjort för honom: och alla *människor* häpnade.
21 Och när Jesus med båt hade farit över till den andra sidan igen, samlades mycket folk till honom: och han var vid sjön.
22 Och, se, där kommer en av synagogans föreståndare, vid namn Jairus; och när han såg honom, föll han ner vid hans fötter,
23 Och bad honom mycket, sägande, Min lilla dotter ligger för döden: *Jag ber dig*, kom och lägg dina händer på henne, att hon må bli helad; och hon skall leva.
24 Och *Jesus* gick med honom; och mycket folk följde honom, och trängde honom.
25 Och en viss kvinna, som hade haft blödningar *i tolv år*,
26 Och hade genomlidit många saker hos många läkare, och hade spenderat allt som hon hade, och var intet bättre, utan blev snarare sämre,
27 När hon hade hört om Jesus, kom *hon* bakifrån i trängseln, och rörde vid hans klädnad.
28 Ty hon sa, Om jag bara må röra hans kläder, kommer jag bli frisk.
29 Och genast torkade hennes blodflöde ut; och hon kände i *sin* kropp att hon var helad från den plågan.
30 Och Jesus, genast kännande i sig själv att kraft hade gått ut ur honom, vände sig om i trängseln, och sa, **Vem rörde mina kläder?**
31 Och hans lärjungar sa till honom, Du ser folket trängande dig, och du säger, Vem rörde mig?
32 Och han tittade runt för att se henne

som hade gjort detta.
33 Men kvinnan fruktade och darrade, vetande vad som hade skett i henne, kom och föll ner framför honom, och sa honom hela sanningen.
34 Och han sa till henne, **Dotter, din tro har gjort dig frisk; gå i frid, och var frisk från din plåga.**
35 Medan han ännu talade, kom där från synagogföreståndarens *hus vissa* som sa, Din dotter är död: varför besvärar du fortfarande Mästaren?
36 Direkt när Jesus hörde ordet som talades, säger han till synagogföreståndaren, **Var inte rädd, tro endast.**
37 Och han tillät ingen att följa med honom, utom Petrus, och Jakob, och Johannes, Jakobs bror.
38 Och han kommer till synagogföreståndarens hus, och ser tumultet, och dem som grät och klagade stort.
39 Och när han hade kommit in, säger han till dem, **Varför gör ni denna kalabalik, och gråter? Flickan är inte död, utan sover.**
40 Och de hånskrattade åt honom. Men när han hade drivit ut dem alla, tar han flickans far och mor, och dem som var med honom, och går in dit där flickan var liggande.
41 Och han tog flickan vid handen, och sa till henne, **Talitha cumi;** vilket betyder, översatt, **Flicka, jag säger till dig, stig upp.**
42 Och genast steg flickan upp, och gick; ty hon var tolv år *gammal*. Och de häpnade med stor häpnad.
43 Och han befälde dem strängt att ingen skulle *få* veta det; och befälde att något skulle givas henne att äta.

Kapitel 6

1 Och han gick bort därifrån, och kom till sin egen hemtrakt; och hans lärjungar

följer honom.

2 Och när sabbatsdagen kom, började han att undervisa i synagogan: och många hörande *honom* förundrade sig, sägande, Varifrån har denne *man* detta? Och vilken visdom *är* detta som är given åt honom, att även sådana mäktiga gärningar blir gjorda av hans händer?

3 Är inte denne snickaren, Marias son, Jakobs bror, och Joses, och Judas, och Simons? Och är inte hans systrar här hos oss? Och de tog anstöt av honom.

4 Men Jesus sa till dem, **En profet blir inte föraktad, utom i sin egen hemtrakt, och bland sin egen släkt, och i sitt eget hus.**

5 Och han kunde inte göra något mäktigt verk där, förutom att han lade sina händer på några sjuka, och helade *dem*.

6 Och han förundrade sig över deras otro. Och han gick runt *i* byarna, undervisande.

7 Och han kallade *till sig* de tolv, och började att sända ut dem två och två; och gav dem makt över orena andar;

8 Och befalldes dem att de inte skulle ta med något för *sin* färd, utom en stav endast; ingen väska, inget bröd, inga pengar i fickan:

9 Men *var* skodda med sandaler; och klä inte på två klädnader.

10 Och han sa till dem, **Var än ni ska gå in till ett hus, så stanna kvar där ända tills ni ska lämna området.**

11 **Och vem än som inte ska motta er, eller höra på er, när ni går bort därifrån, skaka av dammet under era fötter till ett vittnesmål mot dem. Sannerligen jag säger till er, Det kommer vara lindrigare för Sodom och Gomorra på domens dag, än för den staden.**

12 Och de gick ut, och predikade att människor skulle ändra sinne.

13 Och de kastade ut många demoner, och smörjde många som var sjuka med olja, och helade *dem*.

14 Och kung Herodes hörde *om honom*;

(ty hans namn var känt:) och han sa, Att Johannes Döparen hade uppstått från de döda, och *att* mäktiga gärningar därför visar sig i honom.

15 Andra sa, Att det är Elia. Och andra sa, Att det är en profet, eller såsom en av profeterna.

16 Men när Herodes hörde *om detta*, sa han, Det är Johannes, som jag halshög: han är uppväckt från de döda.

17 Ty Herodes hade själv skickat efter och gripit Johannes, och bundit honom i fängelse för Herodias skull, hans bror Filippus fru: ty han hade gift sig med henne.

18 Ty Johannes hade sagt till Herodes, Det är olagligt för dig att ha din brors fru.

19 Därför låg Herodias i konflikt med honom, och ville döda honom; men hon kunde inte:

20 Ty Herodes fruktade Johannes, vetande att han var en rättfärdig och helig man, och gav akt på honom; och när han hörde honom, gjorde han många saker, och hörde honom gärna.

21 Och när en läglig dag hade kommit, att Herodes på sin födelsedag ordnade en middag för sina stormän, krigsoverstar, och förnäma från Galileen;

22 Och när den nämnda Herodias dotter kom in, och dansade, och behagade Herodes och dem som satt med honom, sa kungen till flickan, Be om vad än du ska vilja från mig, och jag skall ge dig *det*.

23 Och han svor till henne, Vad än du ska be mig om, skall jag ge dig, ända till hälften av mitt rike.

24 Och hon gick bort, och sa till sin mor, Vad skall jag be om? Och hon sa, Johannes Döparens huvud.

25 Och med hast kom hon genast in till kungen, och begärde, sägande, Jag vill att du direkt ska ge mig Johannes Döparens huvud på ett fat.

26 Och kungen blev mycket bedrövad; *dock*, för edens skull, och för deras skull som satt med honom, ville han inte avvisa

henne.

27 Och kungen skickade genast en bödel, och befalld *honom* att hämta hans huvud: och han gick och halshögghonom i fängelset,

28 Och hämtade hans huvud på ett fat, och gav det till flickan: och flickan gav det till sin mor.

29 Och när hans lärjungar hörde *om det*, kom de och tog hans kropp, och lade den i en grav.

30 Och apostlarna församlade sig till Jesus, och berättade allt för honom, både vad de hade gjort, och vad de hade undervisat.

31 Och han sa till dem, **Kom ni avsides själva till en ödslig plats, och vila ett tag:** ty där var *det* många *som* kom och gick, och de hade inte ens ledig tid till att äta.

32 Och de gav sig av till en ödslig plats med båt enskilt.

33 Och folket såg dem fara iväg, och många kände igen honom, och sprang dit till fots från alla städer, och kom före dem, och samlades till honom.

34 Och Jesus såg mycket folk när han kom fram, och förbarmade sig över dem, eftersom de var såsom får ej havande en herde: och han började att undervisa dem många saker.

35 Och när dagen nu gick mot sitt slut, kom hans lärjungar till honom, och sa, Det här är en ödslig trakt, och nu är klockan mycket:

36 Skicka iväg dem, att de må gå till landsbygden omkring, och in till byarna, och köpa sig bröd: ty de har ingenting att äta.

37 Han svarade och sa till dem, **Ge ni dem att äta.** Och de säger till honom, Ska vi gå och köpa bröd för två hundra penningar, och ge dem att äta?

38 Han säger till dem, **Hur många limpor har ni? Gå och titta.** Och när de visste, säger de, Fem, och två fiskar.

39 Och han befalld dem att få alla att

sätta sig ner i grupper på det gröna gräset.

40 Och de satte sig ner i grupper, om hundra, och om femtio.

41 Och när han hade tagit de fem limporna och de två fiskarna, tittade han upp mot himlen, och välsignade, och bröt limporna, och gav åt sina lärjungar att de skulle ställa fram för dem; och de två fiskarna delade han mellan dem alla.

42 Och alla åt, och blev mätta.

43 Och de tog upp tolv korgar fulla av mindre bitar, och från fiskarna.

44 Och de som hade ätit av limporna var omkring fem tusen män.

45 Och genast framtvingade han sina lärjungar att stiga i båten, och att i förväg fara över till den andra sidan, till Betsaida, medan han skulle sända iväg folket.

46 Och när han hade skickat iväg dem, gick han upp till ett berg för att be.

47 Och när kvällen hade kommit, var båten mitt ute på sjön, och han ensam på land.

48 Och han såg dem arbeta hårt med att ro; ty vinden var emot dem: och runt den fjärde nattvåkten kommer han till dem, gående på sjön, och ville gå förbi dem.

49 Men när de såg honom gående på sjön, trodde de att det var en ande, och skrek:

50 Ty alla såg honom, och var oroliga.

Och genast talade han med dem, och säger till dem, **Var vid gott mod: det är jag; var inte rädda.**

51 Och han steg upp till dem in i båten; och vinden upphörde: och de var mycket förbluffade i sig själva, i övermått, och häpnade.

52 Ty de beaktade inte *miraklet* med limporna: ty deras hjärtan var härdade.

53 Och när de hade farit över, kom de in till Gennesarets land, och gick i land.

54 Och när de hade gått ur båten, kände de genast igen honom,

55 Och sprang runt genom hela den trakten, och började att bära runt dem som var sjuka i sängar, dit de hörde *att* han var.

56 Och var än han gick in, i byar, eller städer, eller områden, lade man de sjuka på gatorna, och bad honom om att de bara kunde få röra vid utkanten av hans klädnad: och så många som rörde honom blev friska.

Kapitel 7

1 Därefter kom Fariseerna tillsammans till honom, och vissa av de skriftlärdade, som kom från Jerusalem.

2 Och när de såg somliga av hans lärjungar äta bröd med orena *händer*, det vill säga med otvättade händer, klandrade de det.

3 Ty Fariseerna, och alla Judar, äter inte, utan att de noga ska ha tvättat *sina* händer, hållande fast de äldstes tradition.

4 Och *när de kommer* från marknaden, äter de inte, om de inte ska ha tvättat sig. Och det finns många andra saker, som de har fått att hålla, *som* tvättningen av bågare, och behållare, mässingkärl, och bord.

5 Då frågade Fariseerna och de skriftlärdade honom, Varför vandrar inte dina lärjungar enligt de äldstes tradition, utan äter bröd med otvättade händer?

6 Han svarade och sa till dem, **Rätt har Jesaja profeterat om er hycklare, som det är skrivet, Detta folk ärar mig med sina läppar, men deras hjärta är långt ifrån mig.**

7 **Utan de tillber mig förgäves, undervisande läror som är människobud.**

8 Ty ni lägger Guds befallningar åt sidan, *och* håller människors tradition, *som* tvättningen av behållare och bågare: och många andra sådana liknande ting gör ni.

9 Och han sa till dem, **Utmärkt, ni avvisar Guds befallningar, att ni må bevara er egen tradition.**

10 Ty Moses sa, **Hedra din far och din mor; och, Vem än som förbannar far**

eller mor, låt honom dö döden:

11 **Men ni säger, Om en man ska säga till sin far eller mor, vad än som du skulle få av mig, *det går till* Korban, det vill säga, *till en offergåva; att han då är fri från skyldighet mot sina föräldrar.***

12 Och ni tillåter honom inte längre att göra någonting för sin far eller sin mor;

13 Görande Guds ord om intet genom er tradition, som ni har fört vidare: och många sådana liknande ting gör ni.

14 Och när han hade kallat allt folket *till sig*, sa han till dem, **Hör mig allesammans, och förstå:**

15 **Det finns inget utanför en man, som gående in i honom kan orena honom: utan de ting som kommer ut från honom, det är det som orenar mannen.**

16 **Om någon man har öron att höra med, låt honom höra.**

17 Och när han hade gått in i huset, ifrån folket, frågade hans lärjungar honom om liknelsen.

18 Och han säger till dem, **Är också ni så oförståndiga? Förstår ni inte, att allt utifrån *som* går in i mannen, inte kan orena honom;**

19 Eftersom det inte går in i hans hjärta, utan ner i magen, och går ut på avträdet, *varigenom* all mat renas?

20 Och han sa, **Det som kommer ut från mannen, det orenar mannen.**

21 Ty inifrån, från människors hjärta, utgår onda tankar, äktenskapsbrott, otukt, mord,

22 Stölder, penninglystnad, ondska, falskhet, lösaktighet, avund, hädelse, högmod, dårskap:

23 Alla dessa onda ting kommer inifrån, och orenar mannen.

24 Och han stod upp, och gick därifrån till Tyrus och Sidons gränser, och gick in i ett hus, och ville inte att någon skulle veta *om det*: men han kunde inte vara gömd.

25 Ty en *viss* kvinna, vars unga dotter hade en oren ande, hörde om honom, och

kom och föll ner vid hans fötter:

26 Kvinnan var grekiska, av syrofenicisk härkomst; och hon bad honom att han skulle kasta ut demonen ur hennes dotter.

27 Men Jesus sa till henne, **Låt barnen först bli mätta: ty det är inte rätt att ta barnens bröd, och att kasta *det* åt hundarna.**

28 Och hon svarade och sa till honom, Ja, Herre: ändå äter hundarna under bordet av barnens smulor.

29 Och han sa till henne, **För detta tals skull, gå din väg; demonen har gått ut från din dotter.**

30 Och när hon kom till sitt hus, fann hon *att* demonen hade gått ut, och *att* hennes dotter låg på sängen.

31 Och åter, farande bort från Tyrus och Sidons gränsområden, kom han till den Galileiska sjön, mitt igenom Dekapolis gränsområden.

32 Och de hämtar till honom en som var döv, och som hade ett hinder i sitt tal; och de ber honom att han ska lägga sin hand på honom.

33 Och han tog honom åt sidan bort från folkhopen, och satte sina fingrar i hans öron, och han spottade, och rörde hans tunga;

34 Och tittande upp mot himlen, suckade han, och säger till honom, **Effata**, det betyder, **Öppna dig.**

35 Och genast öppnade sig hans öron, och hans tungas band löstes, och han talade klart.

36 Och han befallde dem att de inte skulle berätta för någon: men ju mer han sa åt dem, desto mer ropade de mycket ut *det*;

37 Och *de* var häpna i övermått, sägande, Allt har han gjort väl: han får både de döva att höra, och de stumma att tala.

Kapitel 8

1 Folksamlingen varande i de dagarna mycket stor, och havande inget att äta, *då* kallade Jesus *till sig* sina lärjungar, och

säger till dem,

2 **Jag känner medlidande med folket, ty de har nu varit hos mig i tre dagar, och har inget att äta:**

3 **Och om jag ska sända iväg dem fastande till sina egna hus, kommer de att duka under på vägen: ty åtskilliga av dem har kommit *hit* långt bortifrån.**

4 Och hans lärjungar svarade honom, Varifrån kan en man här i ödemarken mätta dessa *människor* med bröd?

5 Och han frågade dem, Hur många limpor har ni? Och de sa, Sju.

6 Och han befallde folket att slå sig ner på marken: och han tog de sju limporna, och tackade, och bröt, och gav åt sina lärjungar att de skulle ställa fram; och de ställde fram för folket.

7 Och de hade några få småfiskar: och han välsignade, och befallde att också ställa fram dem.

8 Så åt de, och blev mätta: och de samlade ihop sju korgar med överblivna stycken.

9 Och de som hade ätit var omkring fyra tusen: och han skickade iväg dem.

10 Och genast gick han i en båt med sina lärjungar, och kom in till Dalmanuthas trakter.

11 Och Fariseerna kom fram, och började att fråga ut honom, sökande av honom ett tecken från himlen, frestande honom.

12 Och han suckade djupt i sin ande, och säger, **Varför söker denna generation efter ett tecken? Sannerligen jag säger till er, Inget tecken kommer ges åt denna generation.**

13 Och han lämnade dem, och stigande i båten igen for *han* till den andra sidan.

14 Nu hade *lärjungarna* glömt att ta *med sig* bröd, och de hade inte mer än en limpa med sig i båten.

15 Och han befallde dem, sägande, **Se upp, och akta er för Fariseernas surdeg, och Herodes surdeg.**

16 Och de resonerade mellan sig, sägande, *Detta sa han* eftersom vi inte har bröd.

17 Och då Jesus märkte *det*, säger han till dem, **Varför resonerar ni, eftersom ni inte har bröd? Ser ni fortfarande inte, ni förstår heller inte? Har ni fortfarande ert hjärta härdat?**

18 **Havande ögon, ser ni inte? Och havande öron, hör ni inte? Och minns ni inte?**

19 **När jag bröt de fem limporna mellan fem tusen, hur många korgar fulla av bitar samlade ni upp?** De säger till honom, Tolv.

20 **Och när jag bröt de sju limporna mellan fyra tusen, hur många korgar fulla av bitar tog ni upp?** Och de sa, Sju.

21 Och han sa till dem, **Hur kommer det sig att ni inte förstår?**

22 Och han kommer till Betsaida; och de hämtar en blind man till honom, och bad honom att han skulle röra honom.

23 Och han tog den blinde mannen vid handen, och förde ut honom ur staden; och när han hade spottat på hans ögon, och lagt sina händer på honom, frågade han honom om han såg något.

24 Och han tittade upp, och sa, Jag ser människor såsom träd, vandrande.

25 Efter det lade han åter *sina* händer på hans ögon, och fick honom att titta upp: och han blev återställd, och såg var man tydligt.

26 Och han sände iväg honom till hans hus, sägande, **Gå varken in till staden, och berätta det inte heller för någon i staden.**

27 Och Jesus gick bort, och hans lärjungar, till Cesarea Filippis byar: och på vägen frågade han sina lärjungar, sägande till dem, **Vem säger människor att jag är?**

28 Och de svarade, Johannes Döparen: men somliga *säger*, Elia; och andra, En av profeterna.

29 Och han säger till dem, **Men vem säger ni att jag är?** Och Petrus svarar och säger till honom, Du är Kristus.

30 Och han befallde dem att de inte skulle

berätta för någon om honom.

31 Och han började att undervisa dem, att Människosonen måste lida många ting, och bli avvisad av de äldste, och *av* översteprästerna, och de skriftlärda, och bli dödad, och efter tre dagar stå upp igen.

32 Och han talade detta tal öppet. Och Petrus tog honom till sig, och började att tillrättavisa honom.

33 Men när han hade vänt sig och tittat på sina lärjungar, tillrättavisade han Petrus, sägande, **Gå bakom mig, Satan: ty du tänker inte de ting som är av Gud, utan de ting som är av människor.**

34 Och när han hade kallat folket *till sig*, med sina lärjungar också, sa han till dem, **Vem än som vill följa efter mig, låt honom förneka sig själv, och ta upp sitt kors, och följa mig.**

35 **Ty vem än som ska vilja rädda sitt liv kommer mista det; men vem än som ska mista sitt liv för min skull och evangeliets skull, densamme skall rädda det.**

36 **Ty hur skall det hjälpa en man, om han ska vinna hela världen, och ska förlora sin själ?**

37 **Eller vad skall en man ge i utbyte för sin själ?**

38 **Ty vem än som ska skämmas för mig och för mina ord i denna horiska och syndfulla generation; för honom kommer också Människosonen att skämmas, när han ska komma i sin Faders härlighet med de heliga änglarna.**

Kapitel 9

1 Och han sa till dem, **Sannerligen jag säger till er, Att det finns av dem som står här, somliga som inte ska smaka döden, förrän de ska ha sett Guds rike komma med kraft.**

2 Och efter sex dagar tar Jesus *med sig* Petrus, och Jakob, och Johannes, och leder upp dem i ett högt berg, avsides för

sig själva: och han blev förvandlad inför dem.

3 Och hans klädnad blev skinande, väldigt vit som snö; såsom ingen tygberedare på jorden kan bleka dem.

4 Och Elia med Moses uppenbarade sig för dem: och de talade med Jesus.

5 Och Petrus svarade och sa till Jesus, Mästare, det är gott för oss att vara här: och låt oss göra tre hyddor; en för dig, och en för Moses, och en för Elia.

6 Ty han visste inte vad han skulle säga; ty de var skräckslagna.

7 Och det kom ett moln som överskuggade dem: och en röst kom ut från molnet, sägande, Denne är min älskade Son: hör honom.

8 Och plötsligt, när de såg sig omkring, såg de inte längre någon, utom endast Jesus med dem.

9 Och medan de gick ner från berget, befallde han dem att de inte skulle berätta för någon vilka ting de hade sett, förrän Människosonen skulle vara uppstånden från de döda.

10 Och de behöll det talet för sig själva, frågande mellan varandra vad uppståndelen från de döda skulle betyda.

11 Och de frågade honom, sägande, Varför säger de skriftlärda att Elia först måste komma?

12 Och han svarade och berättade för dem, **Elia kommer sannerligen först, och återställer allt; och hur det är skrivet om Människosonen, att han måste lida många ting, och bli föraktad.**

13 **Men jag säger till er, Att Elia sannerligen har kommit, och de har gjort vad än de ville mot honom, som det är skrivet om honom.**

14 Och när han kom till *sina* lärjungar, såg han en stor folkhop omkring dem, och de skriftlärda diskuterande med dem.

15 Och genast när allt folket såg honom, så blev de fullständigt häpna, och springande till *honom* hälsade *de* honom.

16 Och han frågade de skriftlärda, **Vad frågar ni hos dem?**

17 Och en ur folkhopan svarade och sa, Mästare, jag har hämtat min son till dig, som har en stum ande;

18 Och var än han ska överta honom, sliter han *i* honom: och han tuggar fradga, och gnisslar sina tänder, och förtärs: och jag talade med dina lärjungar att de skulle kasta ut honom; och de kunde inte.

19 Han svarar honom, och säger, **O trolösa generation, hur länge skall jag vara hos er? Hur länge skall jag stå ut med er? Hämta honom till mig.**

20 Och de hämtade honom till honom: och när han såg honom, slet genast anden *i* honom; och han föll till marken, och rullade runt tuggande fradga.

21 Och han frågade hans far, **Hur lång tid är det sedan detta kom till honom?** Och han sa, alltsedan han var barn.

22 Och den har ofta kastat honom in i eld, och ner i vatten, för att förgöra honom: men om du kan göra något, förbarma dig över oss, och hjälp oss.

23 Jesus sa till honom, **Om du må tro, allt är möjligt för honom som är troende.**

24 Och genast ropade barnets far ut, och sa med tårar, Herre, jag tror; hjälp du min otro.

25 När Jesus såg att folket kom springande tillsammans, tillrättavisade han den orene anden, sägande till honom, **Du stumme och döve ande, jag befäller dig, kom ut ur honom, och gå aldrig mer in i honom.**

26 Och *anden* ropade, och ryckte *i* honom väldigt mycket, och kom ut ur honom: och han blev såsom död; så att många sa, Han är död.

27 Men Jesus tog honom vid handen, och reste upp honom; och han stod upp.

28 Och när han hade kommit in i huset, frågade hans lärjungar honom enskilt, Varför kunde inte vi kasta ut honom?

29 Och han sa till dem, **Den sorten kan**

inte komma ut genom något, utom genom bön och fasta.

30 Och de gav sig av därifrån, och passerade genom Galileen; och han ville inte att någon skulle veta *det*.

31 Ty han undervisade sina lärjungar, och sa till dem, **Människosonen blir utlämnad in i människors händer, och de skall döda honom; och efter att han blir dödad, skall han den tredje dagen resa sig.**

32 Men de förstod inte det talet, och var rädda att fråga honom.

33 Och han kom till Kapernaum: och varande i huset frågade han dem, **Vad var det som ni diskuterade mellan er själva på vägen?**

34 Men de teg: ty på vägen hade de diskuterat bland sig själva, vem *som var* den främste.

35 Och han satte sig ner, och kallade de tolv, och säger till dem, **Om någon man vill vara främst, då skall densamme vara sist av alla, och allas tjänare.**

36 Och han tog ett barn, och ställde honom mitt ibland dem: och när han hade omfamnat honom, sa han till dem,

37 Vem än som ska ta emot ett sådant barn i mitt namn, tar emot mig: och vem än som ska ta emot mig, tar inte emot mig, utan honom som sände mig.

38 Och Johannes svarade honom, sägande, Mästare, vi såg en, kastande ut demoner i ditt namn, och han följer inte oss: och vi förbjöd honom, eftersom han inte följer oss.

39 Men Jesus sa, **Förbjud honom inte: ty det finns ingen man som skall göra ett mirakel i mitt namn, som lätt kan tala ont om mig.**

40 Ty han som inte är emot oss är på vår sida.

41 Ty vem än som ska ge er en bägare vatten att dricka i mitt namn, eftersom ni tillhör Kristus, sannerligen jag säger till er, han ska inte förlora sin belöning.

42 Och vem än som ska skada en av

*dess*a små som tror på mig, det är bättre för honom att en kvarnsten blev hängd om hans hals, och han blev kastad i sjön.

43 **Och om din hand ska skada dig, hugg av den: det är bättre för dig att gå in i livet stympad, än havande två händer att gå iväg till helvetet, till den outsläckliga elden:**

44 Där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

45 **Och om din fot ska skada dig, hugg av den: det är bättre för dig att gå in i livet halt, än havande två fötter att bli kastad till helvetet, in i den outsläckliga elden:**

46 Där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

47 **Och om ditt öga ska skada dig, plocka ut det: det är bättre för dig att gå in i Guds rike med ett öga, än havande två ögon att bli kastad in i helvetets eld:**

48 Där deras mask inte dör, och elden inte släcks.

49 Ty var och en skall saltas med eld, och varje offer skall saltas med salt.

50 Salt är gott: men om saltet ska ha förlorat sin sälta, med vad skall ni smaksätta det? Ha salt i er, och håll frid med varandra.

Kapitel 10

1 Och han steg upp därifrån, och kommer till Judeens gränsområden vid andra sidan Jordan: och folket samlas åter till honom; och, åter undervisade han dem, såsom han brukade.

2 Och Fariseerna kom till honom, och frågade honom, Är det tillåtet för en man att förskjuta *sin* hustru? Frestande honom.

3 Och han svarade och sa till dem, **Vad har Moses befallt er?**

4 Och de sa, Moses tillät *oss* att skriva ett skiljebrev, och att skicka iväg *henne*.

5 Och Jesus svarade och sa till dem, **Med**

anledning av ert hjärtas hårdhet skrev han denna förordning till er.

6 Men från skapelsens begynnelse gjorde Gud dem *till* man och kvinna.

7 Därför skall en man lämna sin far och mor, och fästa sig vid sin hustru;

8 Och de två skall vara ett kött: och så är de inte längre två, utan ett kött.

9 Vad Gud alltså har förenat, låt inte människan dra isär.

10 Och i huset frågade hans lärjungar honom åter om samma *sak*.

11 Och han säger till dem, **Vem än som ska skicka iväg sin hustru, och ska gifta sig med en annan, begår äktenskapsbrott mot henne.**

12 Och om en kvinna ska lämna sin make, och ska gifta sig med en annan, begår hon äktenskapsbrott.

13 Och de förde små barn till honom, att han skulle röra vid dem: och hans lärjungar tillrättavisade dem som hämtade dem.

14 Men när Jesus såg *det*, blev han mycket upprörd, och sa till dem, **Låt de små barnen komma till mig, och förbjud dem inte: ty sådana tillhör Guds rike.**

15 Sannerligen jag säger till er, **Vem än som inte ska ta emot Guds rike som ett litet barn, han ska inte träda in i det.**

16 Och han tog upp dem i sina armar, lade *sina* händer på dem, och välsignade dem.

17 Och när han hade gått iväg på vägen, kom en *man* springande, och föll på knä för honom, och frågade honom, Gode Mästare, vad ska jag göra att jag må ärva evigt liv?

18 Och Jesus sa till honom, **Varför kallar du mig god? Det finns ingen god utom en, Gud.**

19 Buden känner du till, **Begå inte äktenskapsbrott, Mörda inte, Stjäl inte, Vittna inte falskt, Bedra inte, Hedra din far och mor.**

20 Och han svarade och sa till honom, Mästare, alla dessa har jag vaktat på ifrån

min ungdom.

21 Och Jesus, seende honom, älskade honom, och sa till honom, **Ett ting saknar du: gå din väg, sälj allting du har, och ge åt de fattiga, och du skall ha rikedom i himlen: och kom, ta upp korset, och följ mig.**

22 Och han blev sorgsen vid det talet, och gick bedrövad iväg: ty han hade många ägodelar.

23 Och Jesus tittade omkring sig, och säger till sina lärjungar, **Hur svårt skall de som har rikedomar gå in i Guds rike!**

24 Och lärjungarna häpnade vid hans ord. Men Jesus svarar igen, och säger till dem, **Barn, hur svårt är det för dem som förtröstar på rikedomar att gå in i Guds rike!**

25 **Det är lättare för en kamel att gå igenom ett nålsöga, än för en rik man att gå in i Guds rike.**

26 Och de häpnade i övermått, sägande bland sig själva, Vem kan då räddas?

27 Och Jesus, tittande på dem, säger, **Hos människor är det omöjligt, men inte hos Gud: ty hos Gud är alla ting möjliga.**

28 Sedan började Petrus att säga till honom, Se, vi har lämnat allt, och följt dig.

29 Och Jesus svarade och sa, **Sannerligen jag säger till er, Det finns ingen man som har lämnat hus, eller bröder, eller systrar, eller far, eller mor, eller hustru, eller barn, eller mark, för min skull och evangeliets skull,**

30 **Utan att han ska få hundrafalt nu i denna tid, hus, och bröder, och systrar, och mödrar, och barn, och mark, under förföljelser; och i den kommande världen evigt liv.**

31 Men många *som är* först skall bli sist; och de sista först.

32 Och de var på vägen, gående upp till Jerusalem; och Jesus gick före dem: och

de var förbryllade; och medan de följde, blev de rädda. Och han tog åter de tolv, och började att berätta för dem vad *som* skulle ske med honom,

33 *Sägande, Se, vi går upp till*

Jerusalem; och Människosonen skall bli utlämnad åt överstepräster, och åt de skriftlärda; och de skall döma honom till döden, och skall utlämna honom till Hedningarna:

34 **Och de skall håna honom, och skall prygla honom, och skall spotta på honom, och skall döda honom: och den tredje dagen skall han resa sig igen.**

35 Och Jakob och Johannes, Sebedeus söner, kommer till honom, sägande, Mästare, vi önskar att du skulle göra för oss vad än vi ska be om.

36 Och han sa till dem, **Vad önskar ni att jag skulle göra för er?**

37 De sa till honom, Skänk till oss att vi ska få sitta, en på din högra sida, och den andre på din vänstra sida, i din härlighet.

38 Men Jesus sa till dem, **Ni vet inte vad ni ber om: kan ni dricka av den bägare som jag dricker av? Och bli döpta med det dop som jag blir döpt med?**

39 Och de sa till honom, Vi kan. Och Jesus sa till dem, **Ni skall sannerligen dricka av den bägare som jag dricker av; och ni skall bli döpta med det dop som jag blir döpt med:**

40 **Men att sitta på min högra sida och på min vänstra sida är inte min sak att ge; utan det skall bli givet åt dem för vilka det är förberett.**

41 Och när de tio hörde *detta*, började de att förargas på Jakob och Johannes.

42 Men Jesus kallade dem *till sig*, och säger till dem, **Ni vet att de som räknas att regera över Hedningarna agerar som herrar över dem; och deras högste män utövar sin auktoritet över dem.**

43 **Men så skall det inte vara bland er: utan vem än som ska vilja vara stor bland er, skall vara er tjänare:**

44 Och vem än av er som ska vilja vara

den främste, skall vara allas tjänare.

45 **Ty även Människosonen kom inte för att bli tjänad, utan för att tjäna, och för att ge sitt liv till lösensumma för många.**

46 Och de kom till Jeriko: och medan han gick bort från Jeriko med sina lärjungar och en stor folkskara, satt blinde Bartimeus, Timeus son, vid sidan av vägen tiggande.

47 Och när han hörde att det var Jesus från Nasaret, började han att ropa ut, och säga, Jesus, *du* Davids son, förbarma dig över mig.

48 Och många sa åt honom strängt att han skulle vara tyst: men han ropade än mycket mer, *Du* Davids son, förbarma dig över mig.

49 Och Jesus stannade, och befalldes att kalla efter honom. Och de kallar på den blinde mannen, sägande till honom, Var vid gott mod, stå upp; han kallar efter dig.

50 Och han, kastande av sin klädnad, reste sig, och kom till Jesus.

51 Och Jesus svarade och sa till honom, **Vad önskar du att jag skulle göra för dig?** Den blinde mannen sa till honom, Herre, att jag kunde få min syn.

52 Och Jesus sa till honom, **Gå din väg; din tro har gjort dig frisk.** Och genast fick han sin syn, och följde Jesus på vägen.

Kapitel 11

1 Och när de kom närmare Jerusalem, till Betfage och Betania, vid Olivberget, sänder han ut två av sina lärjungar,

2 Och säger till dem, **Gå iväg in i byn mitt emot er: och så snart ni kommer in i den, skall ni finna ett bundet åsneföl, som någon människa aldrig har suttit på, lös honom, och hämta honom.**

3 Och om någon man ska säga till er, **Varför gör ni detta? Säg ni då att Herren behöver honom; och han**

kommer genast att sända hit honom.

4 Och de gick iväg, och fann åsnefölet bundet vid dörren utanför, på ett ställe där två vägar möttes; och de löser honom.

5 Och vissa av dem som stod där sa till dem, Vad gör ni, lösande åsnefölet?

6 Och de sa till dem såsom Jesus hade befallt: och de lät dem gå.

7 Och de förde åsnefölet till Jesus, och kastade sina kläder på honom; och han satte sig på honom.

8 Och många bredde ut sina kläder på vägen: och andra högg av grenar från träden, och spred ut *dem* på vägen.

9 Och de som gick framför, och de som följde efter, ropade, sägande, Hosianna; Välsignad är han som kommer i Herrens namn:

10 Välsignat vare vår fader Davids rike, som kommer i Herrens namn: Hosianna i höjden.

11 Och Jesus kom in till Jerusalem, och in i templet: och när han hade tittat runt på allt, och kvällen var nu kommen, så gick han iväg till Betania med de tolv.

12 Och nästa dag, när de gick ut från Betania, var han hungrig:

13 Och seende ett fikonträd havande löv på långt håll, kom han, om han kanske kunde finna något på det: och när han kom till det, fann han ingenting förutom löv; ty fikonens tid var *ännu* inte *inne*.

14 Och Jesus svarade och sa till det, **Härefter skall ingen någonsin äta frukt från dig.** Och hans lärjungar hörde *detta*.

15 Och de kommer till Jerusalem: och Jesus gick in till templet, och började att kasta ut dem som sålde och köpte i templet, och slog omkull penningväxlarnas bord, och stolarna för dem som sålde duvor;

16 Och tillät inte att någon skulle bära *något* kärl genom templet.

17 Och han undervisade, sägande till dem, **Är det inte skrivet, Mitt hus skall av alla nationer bli kallat bödens hus? Men ni har gjort det till ett rövarnäste.**

18 Och de skriftlärda och översteprästerna hörde *detta*, och sökte hur de skulle kunna förgöra honom: ty de fruktade *för* honom, eftersom hela folket häpnade över hans doktrin.

19 Och när kvällen hade kommit, gick han ut ur staden.

20 Och på morgonen, medan de passerade förbi, såg de fikonträdet, förtorkat från rötterna.

21 Och Petrus kommande ihåg säger till honom, Mästare, se, fikonträdet som du förbannade är förtorkat.

22 Och Jesus svarande, säger till dem, **Ha tro på Gud.**

23 **Ty sannerligen jag säger till er, Att vem än som ska säga till detta berg, Flytta dig, och kasta dig i sjön; och inte ska tvivla i sitt hjärta, utan ska tro att de ting som han säger skall ske; han skall ha vad än han ska säga.**

24 **Därför säger jag till er, Vad än ni ber om, när ni ber, tro att ni får *dem*, och ni skall ha *dem*.**

25 **Och när ni ska stå bedjande, så förlåt, om ni har något emot någon: att också er Fader som är i himlen må förlåta er era överträdelser.**

26 **Men om ni inte förlåter, kommer inte heller er Fader som är i himlen förlåta era överträdelser.**

27 Och återigen kommer de till Jerusalem: och medan han vandrar i templet, kommer översteprästerna till honom, och de skriftlärda, och de äldste, 28 Och säger till honom, Med vilken auktoritet gör du dessa ting? Och vem gav dig denna auktoritet att du skulle göra dessa ting?

29 Och Jesus svarade och sa till dem, **Jag skall också ställa er en fråga, och svara mig, och jag skall *då* berätta för er med vilken auktoritet jag gör dessa ting.**

30 **Johannes dop, var *det* från himlen, eller från människor? Svara mig.**

31 Och de resonerade mellan sig själva, sägande, Om vi ska säga, Från himlen;

kommer han säga, Varför trodde ni honom då inte?

32 Men om vi ska säga, Från människor; så fruktade de *för* folket: ty alla *människor* räknade Johannes, att han sannerligen var en profet.

33 Och de svarade och sa till Jesus, Vi vet inte. Och Jesus svarande, säger till dem, **Inte heller berättar jag för er med vilken auktoritet jag gör dessa ting.**

Kapitel 12

1 Och han började att tala till dem genom liknelser. **En viss man planterade en vingård, och satte stängsel runt den, och grävde plats för vinpressen, och byggde en fästning, och lånade ut den till vingårdsmän, och for iväg till ett avlägset land.**

2 Och vid rätt tid sände han en tjänare till vingårdsmännen, att han skulle motta från vingårdsmännen av vingårdens frukt.

3 Och de grep *honom*, och slog honom, och skickade iväg *honom* tomhänt.

4 Och åter sände han en annan tjänare till dem; och mot honom kastade de stenar, och skadade *honom* i huvudet, och skickade bort *honom* skamligt behandlad.

5 Och igen sände han en annan; och honom dödade de, och många andra; somliga slår *de*, och somliga dödar *de*.

6 Nu har han ännu en son, hans dyrt älskade, slutligen sände han också honom till dem, sägande, De kommer att respektera min son.

7 Men de vingårdsmännen sa mellan sig, Denne är arvtagaren; kom, låt oss döda honom, och arvet skall bli vårt.

8 Och de tog honom, och dödade *honom*, och kastade ut *honom* från vingården.

9 Vad skall vingårdens herre följaktligen göra? Han skall komma och förgöra vingårdsmännen, och

kommer ge vingården åt andra.

10 Och har ni inte läst denna skrift; **Den sten som byggarna avvisade har blivit hörnstenen:**

11 **Det var Herrens verk, och det är underbart i våra ögon?**

12 Och de sökte att gripa honom, men fruktade *för* folket: ty de förstod att han hade talat den liknelsen mot dem: och de lämnade honom, och gick sin väg.

13 Och de sände vissa av Fariseerna och av Herodianerna till honom, för att fånga honom i *hans* ord.

14 Och när de hade kommit, säger de till honom, Mästare, vi vet att du är sanningsenlig, och inte bryr dig om någon man: ty du har inte anseende till person bland människor, utan *du* undervisar Guds väg i sanning: Är det lagenligt att ge skatt till Kejsaren, eller inte?

15 Skall vi ge, eller skall vi inte ge? Men han, vetande deras skådespeleri, sa till dem, **Varför frestar ni mig? Hämta mig en peng, att jag må titta på den.**

16 Och de hämtade *en*. Och han säger till dem, **Vems bild och överskrift är detta?** Och de sa till honom, Kejsarens.

17 Och Jesus svarande, sa till dem, **Ge till Kejsaren de ting som är Kejsarens, och till Gud de ting som är Guds.** Och de förundrade sig över honom.

18 Sedan kom Saduceerna till honom, vilka säger att det inte finns någon uppståndelse; och de frågade honom, sägande,

19 Mästare, Moses skrev till oss, Om en mans bror ska dö, och efterlämna hustru, och inte efterlämna barn, att hans bror skulle ta hans hustru, och uppväcka avkomma åt sin bror.

20 Nu fanns det sju bröder: och den förste tog en hustru, och dog *och* lämnade ingen avkomling.

21 Och den andre tog henne, och dog, inte heller han lämnade någon avkomling: och den tredje likaså.

22 Och de sju hade henne, och lämnade

ingen avkomling: sist av alla dog också kvinnan.

23 Vid uppståndelsen således, när de ska uppstå, vems hustru av dem skall hon vara? Ty *alla* de sju hade *ju* henne till hustru.

24 Och Jesus svarande, sa till dem, **Är det inte på grund av detta som ni går vilse, eftersom ni inte känner skrifterna, inte heller Guds kraft?**

25 Ty när de ska stå upp från de döda, så gifter de sig inte, inte heller givs *de* till giftermål; utan *de* är som änglarna som är i himlen.

26 Och när det gäller de döda, att de uppstår: har ni inte läst i Mose bok, hur Gud talade till honom i busken, sägande, Jag *är* Abrahams Gud, och Isaks Gud, och Jakobs Gud?

27 Han är inte de dödas Gud, utan de levandes Gud: ni felar därför stort.

28 Och en av de skriftlärdade kom, och havande hört dem resonera tillsammans, och havande sett att han hade svarat dem väl, frågade honom, Vilket är det främsta budet av alla?

29 Och Jesus svarade honom, **Det främsta av alla bud är, Hör, O Israel; Herren vår Gud är en Herre:**

30 **Och du skall älska Herren din Gud med hela ditt hjärta, och med hela din själ, och med hela ditt sinne, och med all din kraft: detta är det främsta budet.**

31 Och det andra är likt, nämligen detta, **Du skall älska din nästa såsom dig själv.** Det finns inget annat bud som är större än dessa.

32 Och den skriftlärdade sa till honom, Gott, Mästare, du har sagt sanningen: ty det finns en Gud; och det finns ingen annan utom honom:

33 Och att älska honom med hela hjärtat, och med hela förståndet, och med hela själen, och med hela styrkan, och att älska sin nästa såsom sig själv, är mer än alla hela brännoffer och offer.

34 Och när Jesus såg att han svarade varsamt, sa han till honom, **Du är inte långt från Guds rike.** Och efter det vågade ingen man fråga honom *någon fråga.*

35 Och Jesus svarade och sa, medan han undervisade i templet, **Hur kan de skriftlärdade säga att Kristus är Davids son?**

36 Ty David själv sa av den Helige Anden, **HERREN sa till min Herre, Sitt du på min högra sida, tills jag ska göra dina fiender till din fotpall.**

37 David själv kallar honom alltså Herre; och hur är han *då* hans son? Och det vanliga folket hörde honom gladeligen.

38 Och han sa till dem i sin undervisning, **Akta er för de skriftlärdade, som älskar att gå omkring i långa klädnader, och älskar att få hälsningar på torgen,**

39 **Och de främsta sittplatserna i synagogorna, och de främsta platserna vid gästabuden.**

40 **Vilka äter upp änkers hus, och för syns skull håller långa böner: dessa skall ta emot större förbannelse.**

41 Och Jesus satt mitt emot offerkistan, och tittade på hur folket kastade in pengar i kistan: och många som var rika kastade i mycket.

42 Och där kom en viss fattig änka, och hon kastade i två små mynt, vilket är en kodrantes. (*väldigt lite pengar*)

43 Och han kallade *till sig* sina lärjungar, och säger till dem, **Sannerligen jag säger till er, Att denna fattiga änka har kastat i mer än dem alla som har kastat i kistan:**

44 **Ty *de* kastade alla i av sitt överflöd; men hon, i sin nöd, kastade i allt som hon hade, ja hela sitt livsuppehälle.**

Kapitel 13

1 Och medan han gick ut från templet, säger en av hans lärjungar till honom,

Mästare, se vilka slags stenar och vilka byggnader *som finns här!*

2 Och Jesus sa till honom, svarande, **Se du dessa stora byggnader? Här ska inte lämnas en sten på en annan, som inte ska rivs ner.**

3 Och medan han satt på Olivberget mitt emot templet, frågade Petrus och Jakob och Johannes och Andreas honom enskilt,

4 Berätta för oss, när kommer dessa ting ske? Och vad *skall vara* tecknet, när alla dessa ting ska fullbordas?

5 Och Jesus började att säga, svarande dem, **Se upp, att inte någon ska vilseleda er:**

6 Ty många skall komma i mitt namn, sägande, Jag är *Kristus*; och skall bedra många.

7 Och när ni ska höra om krig och rykten om krig, var inte oroliga: ty *sådana ting* måste ske; men *det skall* ännu inte *vara* slutet.

8 Ty nation skall resa sig mot nation, och rike mot rike: och det skall ske jordbävningar på många olika platser, och det skall bli hungersnöd och oroligheter: dessa *ting är* bedrövelsernas början.

9 Men se upp ni: ty de skall överlämna er till domstolar; och i synagogorna skall ni bli misshandlade: och ni skall ställas inför makthavare och kungar för min skull, till ett vittnesbörd mot dem.

10 Och evangeliet måste först bli förkunnat bland alla nationer.

11 Men när de ska leda iväg *er*, och överlämna er, bekymra er inte på förhand vad ni ska säga, fundera inte heller på det innan: utan vad än som ska bli givet er i den timmen, *det skall* ni tala: ty det är inte ni som talar, utan den Helige Anden.

12 Nu skall brodern förråda brodern till döden, och fadern sonen; och barn skall resa sig upp mot *sina* föräldrar, och skall orsaka att de blir dödade.

13 Och ni skall vara hatade av alla *människor* för mitt namns skull: men han som skall hålla ut till slutet, densamme skall räddas.

14 Men när ni ska se förödelsens styggelse, omtalad av profeten Daniel, stående där den inte borde, (låt honom som läser förstå,) låt då dem som är i Judeen fly till bergen:

15 Och låt honom som är på hustaket inte gå ner in i huset, och inte heller gå in, för att hämta något från sitt hus:

16 Och låt honom som är på åkern inte vända tillbaka åter för att hämta sin klädnad.

17 Men ve åt dem som är gravida, och åt dem som ammar i de dagarna!

18 Och be ni att er flykt inte ska ske på vintern.

19 Ty *i* de dagarna skall *det* bli nöd, sådan, som inte har varit från skapelsens begynnelse, som Gud skapade, ända till denna tid, *och som* ej heller ska komma.

20 Och om Herren inte hade förkortat de dagarna, skulle inget kött räddas: men för de utvaldas skull, som han har valt, har han förkortat de dagarna.

21 Och om någon man då ska säga till er, Se, här *är* Kristus; eller, se, *han är* där; tro *honom* inte:

22 Ty falska Kristusar och falska profeter skall uppstå, och skall visa tecken och under, för att förföra, om *det vore* möjligt, också de utvalda.

23 Men var på er vakt: se, jag har i förväg berättat er allt.

24 Men i de dagarna, efter den nöden, skall solen bli förmörkad, och månen skall inte ge sitt sken,

25 Och himlens stjärnor skall falla, och makterna som är i himlen skall bli skakade.

26 Och sedan skall de se Människosonen kommande bland molnen med väldig kraft och härlighet.

27 Och då skall han sända sina änglar,

och skall samla ihop sina utvalda från de fyra väderstrecken, från jordens yttersta del ända till himlens yttersta del.

28 Lär *er* nu *av* en liknelse från fikonträdet; När dess kvistar nu ska vara mjuka, och blad ska spricka ut, *då* vet ni att sommaren är nära:

29 Så också ni, när ni ska se dessa ting ske, förstå *då* att det är nära, *ja* vid dörrarna.

30 Sannerligen jag säger till er, att denna generation inte ska förgås, förrän alla dessa ting ska ske.

31 Himmel och jord skall förgås: men mina ord ska inte förgås.

32 Men om den dagen och *den* timmen vet ingen man, nej, inte änglarna som är i himlen, inte heller Sonen, men Fadern.

33 Se ni upp, vaka och be: ty ni vet inte när tiden är *inne*.

34 Ty *Människosonen* är såsom en man resande iväg långt bort, som lämnade sitt hus, och gav auktoritet till sina tjänare, och gav åt var man hans arbete, och befallde dörrvaktaren att vaka.

35 Vaka ni alltså: ty ni vet inte när husets mästare kommer, på kvällen, eller vid midnatt, eller när tuppen goler, eller på morgonen:

36 Att han inte kommande oväntat ska finna er sovande.

37 Och vad jag säger till er *det* säger jag till alla, Vaka.

Kapitel 14

1 Efter två dagar inföll påsken och det osyrade brödets *högtid*: och översteprästerna och de skriftlärda sökte hur de med list skulle kunna gripa honom, och döda *honom*.

2 Men de sa, Inte under högtiden, att det inte uppstår ett tumult bland folket.

3 Och varande i Betania i Simon den

spetälskes hus, medan han satt till bords, *så* kom där en kvinna havande en alabasterflaska med mycket dyrbar smörjelse av äkta nardus; och hon bröt upp flaskan, och hällde över hans huvud. 4 Och det var somliga som inom sig blev förargade, och sa, Varför skedde detta slöseri med smörjelsen?

5 Ty den hade kunnat säljas för över tre hundra penningar, och ha givits åt de fattiga. Och de knotade mot henne.

6 Och Jesus sa, Låt henne vara; varför oroar ni henne? Hon har gjort en god gärning på mig.

7 Ty ni har alltid de fattiga hos er, och när än ni ska vilja *så* kan ni göra dem gott: men mig har ni inte alltid.

8 Hon har gjort vad hon kunde: hon har kommit i förväg för att smörja min kropp till begravningen.

9 Sannerligen jag säger till er, Var än detta evangelium ska bli predikat över hela världen, kommer också *detta* som hon har gjort bli berättat till minne av henne.

10 Och Judas Iskariot, en av de tolv, gick till översteprästerna, för att förråda honom åt dem.

11 Och när de hörde *det*, blev de glada, och lovade att ge honom pengar. Och han sökte hur han lämpligast skulle kunna förråda honom.

12 Och på första dagen av det osyrade brödets *högtid*, när de dödade påskalammet, sa hans lärjungar till honom, Var vill du att vi går och ska förbereda att du må äta påskalammet?

13 Och han sänder ut två av sina lärjungar, och säger till dem, **Gå ni in till staden, och där skall en man bärande på en vattenkruka möta er: följ honom.**

14 Och var än han ska gå in, säg ni till husets mästare, Mästaren säger, Var är gästkammaren, där jag ska äta påskalammet med mina lärjungar?

15 Och han kommer visa er ett stort övre rum, utrustat *och* förberett: där

skall ni göra i ordning för oss.

16 Och hans lärjungar gick iväg, och kom in i staden, och fann *det* som han hade sagt åt dem: och de gjorde i ordning påskalammet.

17 Och på kvällen kommer han med de tolv.

18 Och medan de satt och åt, sa Jesus, **Sannerligen jag säger till er, En av er som äter med mig skall förråda mig.**

19 Och de började att bedrövas, och att säga till honom en efter en, *Är det jag?* Och en annan *sa, Är det jag?*

20 Och han svarade och sa till dem, **Det är en av de tolv, som doppar med mig i skålen.**

21 **Människosonen går sannerligen iväg, som det är skrivet om honom: men ve åt den man genom vilken Människosonen blir förrådd! Det hade varit gott för den mannen om han aldrig hade blivit född.**

22 Och medan de åt, tog Jesus bröd, och välsignade, och bröt *det*, och gav åt dem, och sa, **Ta, åt: detta är min kropp.**

23 Och han tog bägaren, och när han hade tackat, gav han *den* åt dem: och alla de drack ur den.

24 Och han sa till dem, **Detta är mitt blod, det nya testamentets blod, som är utgjutet för många.**

25 **Sannerligen jag säger till er, Jag ska inte längre dricka av vinträdets frukt, förrän den dag då jag ska dricka det nytt i Guds rike.**

26 Och när de hade sjungit en lovsång, gick de ut till Olivberget.

27 Och Jesus säger till dem, **Denna natt skall ni alla falla på grund av mig: ty det är skrivet, Jag kommer slå herden, och fåren skall skingras.**

28 Men efter att jag är uppväckt, kommer jag gå före er till Galileen.

29 Men Petrus sa till honom, Även om alla skall falla, *kommer* ändå inte jag.

30 Och Jesus säger till honom, **Sannerligen jag säger till dig, Att**

denna dag, ja i denna natt, innan tuppen har galt två gånger, skall du tre gånger förneka mig.

31 Men han talade än mer ivrigt, Om jag skulle dö med dig, kommer jag aldrig förneka dig. På samma sätt talade också alla de *andra*.

32 Och de kom till en plats som heter Getsemane: och han säger till sina lärjungar, **Sitt ni här, medan jag ska be.**

33 Och han tar med sig Petrus och Jakob och Johannes, och började att chockeras, och att bli mycket bedrövad;

34 Och säger till dem, **Min själ är djupt sorgsen ända till döds: stanna ni här, och vaka.**

35 Och han gick iväg en bit fram, och föll ner på marken, och bad, om det vore möjligt, att denna timme kunde gå bort från honom.

36 Och han sa, **Abba, Fader, allt är möjligt för dig; ta bort denna bägare från mig: dock inte vad jag önskar, utan vad du vill.**

37 Och han kommer *tillbaka*, och finner dem sovande, och säger till Petrus, **Simon, sover du? Kunde du inte vaka en timme?**

38 **Vaka ni och be, att ni inte ska träda in i frestelse. Sannerligen är anden villig, men köttet är svagt.**

39 Och åter gick han iväg, och bad, och talade samma ord.

40 Och när han återvände, fann han dem återigen avsomnade, (ty deras ögon var tunga,) de visste inte heller vad de skulle svara honom.

41 Och han kommer *tillbaka för* tredje gången, och säger till dem, **Sov nu vidare, och vila er: det är nog, timmen är kommen; se, Människosonen blir förrådd in i syndares händer.**

42 **Stå upp, låt oss gå; se, han som förråder mig är nära.**

43 Och genast, medan han fortfarande talade, kommer Judas, en av de tolv, och med honom en stor folkhop med svärd

och påkar, från överstepräster och de skriftlärda och de äldste.

44 Och han som förrådde honom hade givit dem ett tecken, sägande, Den än jag ska kyssa, densamme är han; grip honom, och för iväg *honom* på ett säkert sätt.

45 Och så snart han hade kommit, går han genast fram till honom, och säger, Mästare, mästare; och kysste honom.

46 Och de lade sina händer på honom, och grep honom.

47 Och en av dem som stod bredvid drog upp ett svärd, och högg till en av översteprästens tjänare, och högg av hans öra.

48 Och Jesus svarade och sa till dem, **Har ni gått ut, såsom mot en rövare, med svärd och med påkar för att ta mig?**

49 **Dagligen var jag med er i templet undervisande, och ni grep mig inte: men skrifterna måste bli uppfyllda.**

50 Och alla de övergav honom, och flydde.

51 Och en viss ung man följde efter honom, havande ett linnekläde runt *sin* nakna *kropp*; och de unga männen grep tag i honom:

52 Och han lämnade linneklädet, och flydde iväg naken från dem.

53 Och de förde iväg Jesus till översteprästen: och hos honom församlade sig alla överstepräster och de äldste och de skriftlärda.

54 Och Petrus följde honom på avstånd, ända in på översteprästens gård: och han satt med tjänarna, och värmde sig vid elden.

55 Och överstepräster och hela rådet sökte efter vittnesmål emot Jesus för att döda honom; och fann inget.

56 Ty många vittnade falskt mot honom, men deras vittnesmål stämde inte överens.

57 Och vissa stod upp, och vittnade falskt mot honom, sägande,

58 Vi hörde honom säga, Jag kommer förstöra detta tempel som är gjort med

händer, och inom tre dagar kommer jag bygga ett annat *som* inte *är* gjort med händer.

59 Men inte heller i detta stämde deras vittnesmål överens.

60 Och översteprästen stod upp i mitten, och frågade Jesus, sägande, Svarar du inget? *Vad är detta som* dessa vittnar emot dig?

61 Men han teg, och svarade ingenting. Åter frågade Översteprästen honom, och sa till honom, Är du Kristus, den Välsignades Son?

62 Och Jesus sa, **Jag är: och ni skall se Människosonen sittande på maktens högra sida, och kommande bland himlens moln.**

63 Då rev översteprästen sönder sina kläder, och säger, Vad behöver vi fler vittnen *till*?

64 Ni har hört hädelsen: vad anser ni? Och de alla dömde honom att vara skyldig till döden.

65 Och somliga började att spotta på honom, och att täcka över hans ansikte, och att slå honom, och att säga till honom, Profetera: och tjänarna slog honom med sina handflator.

66 Och medan Petrus var nere på gården, kommer där en av översteprästens tjänstekvinnor:

67 Och när hon såg Petrus värma sig, tittade hon på honom, och sa, Och du var också med Jesus från Nasaret.

68 Men han förnekade, sägande, Jag varken vet eller förstår vad du pratar *om*. Och han gick ut till den yttre gården; och tuppen gol.

69 Och åter såg en tjänstekvinna honom, och började att säga till dem som stod där, Denne är *en* av dem.

70 Och han förnekade det igen. Och en kort stund efter, sa de som stod där återigen till Petrus, Sannerligen är du *en* av dem: ty du är en Galiléisk *man*, och ditt tal instämmer *till det*.

71 Men han började att förbanna och att

svära, *sägande*, Jag känner inte den mannen som ni talar om.

72 Och tuppen gol för andra gången. Och Petrus kom ihåg det ordet som Jesus sa till honom, Innan tuppen har galt två gånger, så skall du tre gånger förneka mig. Och när han tänkte på det, grät han.

Kapitel 15

1 Och genast på morgonen höll översteprästerna ett samråd med de äldste och skriftlärda och hela rådet, och band Jesus, och förde iväg *honom*, och överlämnade *honom* till Pilatus.

2 Och Pilatus frågade honom, Är du Judarnas Kung? Och han sa till honom, svarande, **Du säger det.**

3 Och översteprästerna anklagade honom för många saker: men han svarade inget.

4 Och åter frågade Pilatus honom, *sägande*, Svarar du inget? Se hur många saker de vittnar emot dig.

5 Men Jesus svarade fortfarande inget; så att Pilatus häpnade.

6 Men vid *den* högtiden frigav han en fånge till dem, vem än de bad om.

7 Och där fanns *en* som hette Barabbas, som låg bunden tillsammans med dem som hade gjort uppror med honom, vilka hade begått mord under upproret.

8 Och folkskaran ropande högt började att be *honom att göra* såsom han alltid hade gjort åt dem.

9 Men Pilatus svarade dem, *sägande*, Vill ni att jag ska frige Judarnas Konung till er?

10 Ty han visste att översteprästerna av avund hade överlämnat honom.

11 Men översteprästerna uppviglade folket, att han hellre skulle frige Barabbas åt dem.

12 Och Pilatus svarade och sa på nytt till dem, Vad vill ni då att jag ska göra *med honom* som ni kallar Judarnas Kung?

13 Och de ropade åter, Korsfäst honom.

14 Då sa Pilatus till dem, Varför, vad ont

har han *då* gjort? Men de skrek än mycket mer, Korsfäst honom.

15 Och Pilatus, viljande att göra folket nöjda, frigav Barabbas åt dem, och överlämnade Jesus, då han hade pryglat *honom*, till att korsfästas.

16 Och soldaterna förde iväg honom in på gården, kallad Pretoriet; och de kallade samman hela vaktstyrkan.

17 Och de klädde honom i purpur, och flätade en krona av törnen, och satte den på hans *huvud*,

18 Och började att hälsa honom, Leve, Judarnas Konung!

19 Och de slog honom i huvudet med en käpp, och spottade på honom, och tillbad honom fallande på knä.

20 Och när de hade hånat honom, klädde de av purpuret från honom, och satte på honom hans egna kläder, och förde ut honom för att korsfästa honom.

21 Och de tvingar en Simon *från* Cyrene, som passerade förbi, inkommande från landet, Alexanders och Rufus far, att bära hans kors.

22 Och de för honom till platsen Golgotha, vilket betyder, översatt, Dödskalleplatsen.

23 Och de gav honom myrrablandat vin att dricka: men han tog inte emot *det*.

24 Och när de hade korsfäst honom, delade de hans kläder, kastande lott över dem, *över* vad var man skulle få.

25 Och det var den tredje timmen, och de korsfäste honom.

26 Och överskriften med anklagelsen *mot* honom var skriven ovan *honom*, JUDARNAS KONUNG.

27 Och med honom korsfäster de två tjuvar; den ene på hans högra sida, och den andre på hans vänstra.

28 Och skriften blev uppfylld, som säger, Och han blev räknad med överträdarna.

29 Och de som passerade förbi smädade honom, skakande *på* sina huvuden, och *sägande*, Aha, du som förstör templet, och bygger upp *det* på tre dagar,

30 Rädda dig själv, och kom ner från korset.

31 Likaså sa också översteprästerna mellan varann tillsammans med de skriftlärda, hånande, Han räddade andra; sig själv kan han inte rädda.

32 Låt nu Kristus Israels Konung stiga ner från korset, att vi må se och tro. Och de som var korsfästa med honom skymfde honom.

33 Och när den sjätte timmen var inne, kom mörker över hela landet till den nionde timmen.

34 Och vid den nionde timmen ropade Jesus med hög röst, sägande, **Eloi, Eloi, lama sabachthani?** Vilket betyder, översatt, **Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?**

35 Och några av dem som stod där, sa, när de hörde *det*, Se, han ropar *på* Elia.

36 Och en *man* sprang och fyllde en svamp med vinäger, och satte *den* på ett spö, och gav honom att dricka, sägande, Låt *honom* vara; låt oss se om Elia kommer komma för att ta ner honom.

37 Och Jesus ropade med hög röst, och gav upp anden.

38 Och förlåten i templet revs i två *delar*, uppifrån *och* ända ner.

39 Och när officeren, som stod mitt emot honom, såg att han på detta sätt ropade ut, och gav upp anden, sa han, Sannerligen var denne man Guds Son.

40 Där fanns också kvinnor tittande på från långt håll: bland vilka var Maria Magdalena, och Jakob den mindres och Joses mor Maria, och Salome;

41 (Vilka också, när han var i Galileen, följde honom, och tjänade honom;) och många andra kvinnor som kom upp med honom till Jerusalem.

42 Och när nu kvällen var kommen, eftersom det var förberedelsedagen, det vill säga, dagen innan sabbaten,

43 Så kom Josef från Arimatea, en aktad rådgivare, som också väntade på Guds rike, och gick frimodigt in till Pilatus, och

bad om Jesu kropp.

44 Och Pilatus blev överraskad ifall han redan hade dött: och kallande *till sig* officeren, frågade han ut honom huruvida han redan hade dött.

45 Och när han hade fått veta *det* av officeren, gav han kroppen till Josef.

46 Och han köpte fint linnetyg, och tog ner honom, och svepte in honom i linnetyget, och lade honom i en grav som var uthuggen *i* en klippa, och rullade en sten för gravkammarens ingång.

47 Och Maria Magdalena och Maria, Joses *mor*, såg var han blev lagd.

Kapitel 16

1 Och när sabbaten var förbi, hade Maria Magdalena, och Maria Jakobs *mor*, och Salome, köpt välluktande kryddor, att de skulle komma och smörja honom.

2 Och mycket tidigt på morgonen den första *dagen* i veckan, kom de till graven vid soluppgången.

3 Och de sa mellan sig, Vem skall rulla undan stenen ifrån gravkammarens ingång åt oss?

4 Och när de tittade, såg de att stenen var rullad åt sidan: ty den var mycket stor.

5 Och kommande in i gravkammaren, såg de en ung man sittande på den högra sidan, klädd i en lång vit klädnad; och de var rädda.

6 Och han säger till dem, Var inte rädda: Ni söker Jesus från Nasaret, som blev korsfäst: han är uppväckt; han är inte här: se, platsen där de lade honom.

7 Men gå er väg, berätta för hans lärjungar och Petrus att han går före er till Galileen: där skall ni se honom, såsom han sa till er.

8 Och de gick hastigt ut, och flydde från graven; ty de darrade och var i extas: de sa inte heller något till någon; ty de var rädda.

9 När *Jesus* nu var uppstånden tidigt den första *dagen* i veckan, visade han sig först

för Maria Magdalena, som han hade kastat ut sju demoner ur.

10 *Och* hon gick och berättade för dem som hade varit med honom, medan de sörjde och grät.

11 Och de, när de hade hört att han lever, och hade blivit sedd av henne, trodde inte.

12 Därefter visade han sig i en annan gestalt för två av dem, medan de vandrade, och färdades ut till landsbygden.

13 Och de gick och berättade *detta* för de andra: *men* inte heller dem trodde de.

14 Senare visade han sig för de elva medan de satt till bords, och klandrade dem för deras otro och *för deras* hjärtas hårdhet, eftersom de inte trodde dem som hade sett honom efter *att* han var uppväckt.

15 Och han sa till dem, **Gå ni ut till hela världen, och predika evangeliet för varje skapelse.**

16 **Han som tror och blir döpt skall räddas; men han som inte tror skall förbannas.**

17 **Och dessa tecken skall följa dem som är troende; I mitt namn skall de kasta ut demoner; de skall tala med nya tungor;**

18 **De skall lyfta upp ormar; och om de ska dricka något som är dödande, skall det inte skada dem; de skall lägga händerna på sjuka, och de skall bli friska.**

19 Så nu, efter att Herren hade talat till dem, blev han upptagen in till himlen, och satte sig på Guds högra sida.

20 Och de gick ut, och predikade överallt, Herren arbetande med *dem*, och bekräftande ordet med medföljande tecken. Amen.